

Mos trobem davant de una de aquelles locucions, així com altres símils també si formulades en altres formes, que fan referiment a circumstàncies i a situacions que porten qui té menester, a ésser sempre més pessimista.

Doncs, perquè obscura la persona que té menester? Sabem que la paraula “obscur” és un adjectiu que indica falta de llumera, i per analogia exprimeix la situació psicològica o moral de una persona que, per tants motius, més de una volta se troba en una situació negativa, de perill o de desesperació.

Una manera de diure, com sempre, abastant eloqüent que indica que tot gira al revés, que a aquelles persona no n’hi va una dreta, i les situacions negatives arriben una després de l’altra, perquè a voltes, per citar una altra manera de diure, “l’espina va al topu”.

Aqueixa última manera de diure crec tenguí una càrrega més de dramaticitat, i descriu la situació de gent que troba totes les portes tancades, i que per això camina en l’obscuritat total, a voltes per la indiferència de la gent, i que per tant no veu un fil de llumera per anar endavant i

no reïxi a veure amb una mica d’esperança el propi futur.

Les cròniques que, cada dia, diaris o televisió porten en les nostres cases són plenes de notícies dramàtiques de gent desesperada, o mosaltros mateix sem estats testimoni i havem vist i tocat amb la mà tantes situacions que porten la gent a la desesperació. I no és ni estrany ni infreqüent que aquesta locució fotogràfi la situació i la desesperació de qui no troba solució al propi “menester”, manco de part de les institucions on tengueriven de ésser tots iguals, blancs o negres, grocs o vermells, pobres o rics. Bé, a voltes és propi en els llocs institucionals que comença el calvari de tanta pobra gent, perquè t’envien de una part a l’altra, de un ofici a l’altre, on te toca a discutir o barallar amb aquell i amb aquell altre, i pareix que ningú vulgui comprendre, ningú te vulgui dar audiència o te vulgui ajudar a resoldre el tou problema. La situació, després, se far dramàtica quan hi són implicades persones soferents o malaltes que tenen de ésser urgentment ajudades o que tenen menester de cures. I, a voltes, ja sés fortunat

si no te tracten en males maneres.

A aquest propòsit me ve en ment una anècdota de un home que se trobava malalt en taules de llit. Se li acosta un doctor i li diu: “Vosté no és que se la passi tanta bé!” Comptava que li volia donar confort! Lo pobre home, conscient de les condicions de salut en les quals estava, sense se descompondre tant i amb aquell poc de veu que encara li restava, li respon: “A el saps que sés un gran tonto, amb tota la làurea! Perquè, si estava bé en aquí fóra estat?”.

No obstant tot, tenim de ésser optimistes, perquè si és ver que de una part hi ha tanta gent mala, és veritat també que, de l’altra part, hi ha tanta i tanta gent bona, també si les cròniques de aqueixos últims temps són plenes de exemples de tanta gent desesperada que va en cerca de aquell fil de llumera per continuar a viure d’esperança.

I alhora crec que, sense fer los moralistes, sigui de òblig una reflexió i que mos tenim de posar una demana: “Qui és més obscur, qui té menester o qui té de donar l’ajut?”

Vito Loi